

Бѣхъ малъкъ тогава. Трѣбва да съмъ билъ шестъ или седемъ годишенъ. Бѣхме станали и седѣхме край огъня.

А вѣнъ биеха камбанитѣ.

Господи, каква радостъ усѣщахъ тогава! Струваше ми се, че цѣлата земя се люлѣе въ тия звукове, и ангели пѣятъ навѣнъ.

Срещу голѣмитѣ празници всѣкога ни ушиваха по нѣщо ново. Азъ имахъ и другъ братъ, по-малъкъ, но по-едъръ и по-своенравенъ отъ мене. Сърдѣше се и плачеше за нищо и никакво. Той бѣше се разплакалъ и тогава. Виждамъ ясно погледа на майка си, тоя незабравимъ погледъ, въ който имаше не укоръ и заплашване, а нѣкаква кротка и тиха скръбъ.

— Мълчи, — говорѣше му тя, — мълчи, синко! На такъвъ день и птичкитѣ се радватъ, а ти плачешъ.

Всѣка нейна дума за мене бѣше несъмнена истина. Струваше ми се, че виждахъ черве-

ната зора на небето, чернитѣ клони на овошкитѣ и въ тѣхъ птичкитѣ, които се събуждатъ, цвѣрчатъ и се радватъ, защото е Великденъ.

— Мълчи! — продължаваше майка ми. — Ще идемъ на черква. Ще възкрѣсне Исусъ Христосъ. Той е погребанъ сега въ камененъ гробъ, затворенъ и заключенъ. Пазятъ го войници. Но ще възкрѣсне.

— Какъ ще възкрѣсне? — питаше братъ ми. Той неусѣтно бѣше се умирилъ и съ още начумеренъ погледъ и съ умокрено отъ сълзи лице, захласнато слушаше.

— Какъ ще възкрѣсне? — разказваше майка ми, довольна, че ще умири брата ми. — Щомъ запѣятъ „Христосъ възкресе“, той като малко птиченце ще хвъркне и ще иде на небето...

Отидохме на черква. Помня голѣмото множество хора, съ ярко освѣтени лица отъ свѣщитѣ. Помня тържествения и таинственъ обредъ презъ но-